

LA TUIES

—Bé, home, no t'enfadis! Nua del tot no hi anava, quan vàreig sortir a obrir-lo. Afortunadament, ja m'havia posat les mitjes.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL, FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Saldad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta se va a los baños y allí sufre desengaños

Huyendo del calorcito que cae por esas Ramblas me enfilé en un treinta y [uno para pasar la mañana de pancha al sol [disfrutando de la brisa de la playa que buena falta hace a uno cuando se sufre esta calda.

Fué el viajecito de [abrigo, pues tenía a una muchacha asentadita a mi lado que más que el sol me [torraba pero no precisamente porque fuera fresca y [guapa, sino por lo fea que era y por el calor que daba.

Pesaba bien ocho [arrobas iba sucia y desgrefiada y olía no a violeta ni a rosa ni a piel de [España, sino a una cosa "sui [géneris" que mi pluma honesta, [calla.

Con tan buena compañía y después de las paradas que hacen durar el [trayecto media horita más larga, llegué a la Barceloneta sudando y hecho una [lástima y me fuí a los Orientales con aquella intención sana que a mí me caracteriza

de estarme fresco y con [calma.

Recrear algo mi vista un servidor se pensaba, creyendo en los Orientales encontrar alguna esclava árabe, turca o egipcia o, a última hora, persiana, que me distrajera un poco dejando la cortejara.

Mas, o no estaba de [suerte, o no fuí yo a la hora [clásica en que se bañan las Evas que nos dejan la manzana para morder con fruición a cambio de alguna pafia los días que uno se siente entusiasmado y con ganas de esa fruta prohibida con frecuencia averiada.

Me aburrí como uña [ostra de las que en la ["Castellana" esperan llegue un cliente para pedirla y jamársela.

En mi asidua [observación tan sólo encontré una [dama que asentadita en la arena de esquena al sol, se [secaba.

—Intentaremos — me [dije. Y cuando iba a [cortejarla, sufrí la mayor sorpresa cuando se volvió de cara era ¡tiemblen las esferas! mi patrona doña Eufrasia

a la que debo enteritas de pensión, cinco semanas.

—¡Cómo! ¡Venís a [decirme galanteos, so canalla! ¡Sabiedo soy una honesta digna mujer de su casa que tengo cuatro chiquillos aunque no sea casada, porque en este mundo, [sólo la cuestión es ser honrada!

¿No se marcha usted en [seguida ni se le cae la cara de vergüenza? ¡Diga [usted! ¡Diga usted, señor [Rufasta! ¡Diga si piensa pagarme

aquel reguitzell de pafias que no le puedo sacar ni empleando unas [tenazas!

Quedé contrito y [mohíno por la vergüenza pasada. Y después de mil [excusas, me volví a "La [Retaguardia" a hacer el original que ha salido esta semana.

Rufasta, ex tenorio bañista.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

La famosa revista
YES - YES

La revista de les magnificències
OUI - OUI

El millor espectacle de Barcelona

CONCERT

APOLO
APOLO - PALACE
Gran èxit de
Carmen Fontana
Marguerida Vila
i del modern
GABARIN
en els jardins i gloriets
GRAN BALL
CONTINUAT

FOLIESBERGERE

El music-hall de las familias
Continuen els gran èxits de
DE PAGES A COMERCIANT
La millor revista que es representa al Paral·lel
Consumacions econòmiques
Esmerat servei de Restaurant
POMPEYA
El music-hall més divertit de Barcelona
Tots els dies espaterrants èxits de les artistes
PEPITA IBELTY
ZOE — DORITA
en
LA REVUE DEL POMPEYA

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

El bon tranviàire

COM vostès deuen sapiguer, el sofert gremi de tranviàires té una Cooperativa — Comparativa, que diria don Joan Pim i Pom — per a la construcció de cases barates.

L'altra tarda, anant en un cotxe de la línia de la Plaça d'en Rovira, un cobrador de mitja edat i que gasta una panxa com la d'en Pérez de Rozas gran, anava explicant a unes xamoses passatjeres, xinxes de fàbrica que se n'anaven cap al carrer de Rubí, on, com tothom sap, hi ha una importanta manufactura sedera, els avantatges d'aquesta societat.

— Però, ja té casa, vostè? — li va preguntar una de les xicotes.

— Oh! — féu el tranviàire —. No pas encara! Cal fer unes gestions, obtenir uns permisos i esperar una classificació del Ministeri...

— Així — li va respondre la noia que havia parlat abans — no sé pas si se l'arribarà a veure!

— Em sembla que no, noia! — féu llavors el tranviàire —. Perquè d'ençà que m'he engreixat que no me la veig.

Padrinetes de guerra

HEM rebut dues lletres en les que dos soldadets que lluiten a Ceuta centra l'"infiel marroquí", ens demanen que els hi cerquem dues padrinetes de guerra. Es diuen Joan Penella Pesora i Josep Maria López Navarro. Tots dos serveixen com artillers segons al Regiment Mixte de la dita arma, quinta bateria d'obusos de la ja esmentada població.

Els recomanem amb tota eficàcia a les nostres llegidores, puix sabem per bona mà — la mà d'una xicota que va al cine — que encara que serveixen a les bateries d'obusos, són incapaços de fer un "obús" de confiança.

La glòria d'en Rufasta

DISSABTE, al "Ciero", el senyor Maynar, naturalment que amb el "debido respeto" reproduïa el xisto del lluç i del tiburó que dimecres havia fet a "La Retaguardia" el nostre infadigable, venerable i formidable director senyor Rufasta.

Ah! I, malgrat sortir en dissabte, eren "Cosas del otro jueves". I el simpíctic periodista i ex director de "El Liberal", sotstitolava la secció "Bocadillos".

Un lluç i un tiburó per "bocadillo"! Què menja, doncs, senyor Maynar, quan té ganes d'atipar-se? Que vol fer la competència a n'en Carranza, a la seva edat?

Les matemàtiques i les novel·les blanques

EN Clovis Eimeric ha titolat la seva darrera novel·la blanca: "Dos i dos, fan quatre". Amb això, el popular escriptor català demostra dominar força les matemàtiques. Sens dubte, el infadigable Folch i Torres no està a la mateixa alçària, puix, en una de les seves darreres obres de la "Biblioteca Gentil", parla d'un xicot — un bon xicot, com tots els xicots que surten en les seves històries — que guanya seixanta duros cada mes i entrega a sa mare la paga íntegra. I en Folch, afegeix que la mare té d'allò més feina per distribuir equitativament aquelles "duescentes cinquanta pessetes"...

L'Hortolà de Sant Boi

L'HOMME QUE TAMBE HO ESTAVA

FEIA dos dies que en Quel havia tornat del servei. A la taverna del poble, els amics d'altre temps li contaven tots els aconteixements passats durant els seus tres anys d'absència.

—Saps la Quimeta de cà'l Borni? Fa un any que és casada i ja té dues criatures...

—Ha tingut bessonada?

—No, home, no! Que no te'n recordes, quan anàvem al mas Gorxó, que sempre la trobàvem, a entrada de fosc, amb un de diferent?

—Ah, sí! Tens raó; no hi pensava. En tres anys, un s'oblida de tantes coses... Escolteu: i la Cisca de cà'l Feliu?

—També és casada. Als vuit mesos, ja tenia un nen. Van dir que era setmesó.

—Vaja! Què hi farem! I, ara, digueu-me: què se n'ha fet de la Colometa, de cân Lleganya?

—Oh! D'aquella, n'hi ha per contar una hora i mitja seguida!... Figura't que fa poc que va estar malalta i tothom va dir que és que havia fet una barrabassada per a fer-se perdre... Sí, Quel, sí! Tal com sona! Mira, que de tan delicada que ha quedat, té de pendre unes ampolles blanques que

li pugen de Barcelona, que en diuen l'"emulsión de escote..."

—Caram, caram! Vès com sóc, jo! Parlant de tot això, no he pensat a preguntar pel meu millor amic, pel Jaume de cà'l Festetes...

—Ah, caratsus! Doncs, mira: saps que ha estat molt atropelladot?

—I ara! Què em dieu? Un xicot tan bo i tan gras!

—Sí; doncs, mira: veuràs que va començar a perdre la gana, i a posar-se groc, i el ventre se li inflava i se li posava tot dur... I van cridar al metge, i el van visurar, i el metge va començar a fer un paper molt estrany, dient que potser sí, que tal vegada no, però que no tindria res d'estrany que estigués...

—Com! Ell també?

—... hidròpic, home, hidròpic!

F. Orrolla

**Aquest número ha passat per
la censura governativa**

—I, per què et banyes, avui que fa tanta fresca?

—Perquè com que diuen que qui vulgui peix que es mulli... el cap d'avall de l'esquena!

Baix... baixet...

Le belles anècdotes

UN CAS D'ENGUNIA

QUAN vàreig veure a la Paulina plantada davant meu, groga la faç com la cera, blancs els llavis com una magnòlia desmaiada, apagats els ulls com dos llacs de cingle, trèmols els parpres com dues papallones, un sotrac em trasbalçà tota i vàreig córrer a rébre-la amb els braços overts, temerosa de què es desplomés damunt l'arena del jardí.

—Què tens, prenda, què et passa?

—Laura!... Laura!...

—Bo!... Ja hi som?

—Laura... Laura meva!...

—Bé, sí, però explica't, que em tens amb un ai al cor.

...Amorosa, com si fos una nena, la vàreig enllacar per la cintura i, lentament, la vàreig conduïr vers un recó íntim i propici a les grans confessions on un banc de marbre dosel-lat per olorosos gessamins ens oferia el seu amable recol·liment.

—Apa, seu, i explica't, menuda, que tu sempre estàs a punt de regar les roses de les teves galtonnes amb la rosada dels teus ulls innocents, però enigmàtics.

—Laura!... Laura!

—Altra vegada? Em gastaràs el nom, reineta!

—Si ni sé per on començar!

—Pel principi, dona, pel principi! Apa: aboca.

—Sí... sí... que vui treure'm aquest pes del damunt! En Lluís...

—El teu marit?

—Sí... el meu marit...

—T'enganya? Té una querideta? I bé, dona, deixa'l que es diverteixi, pobret! A la seva edat, ja li toca, de fer una mica el ximple! Recorda que ha portat sempre una vida, no diré d'asceta, però d'home metòdic, molt metòdic, massa metòdic! Jo havia arribat a creure'm més d'una vegada, que no hi era ben bé tot; que n'hi faltava un troç, i no de la mà, precisament. Mira que l'istiu passat, quan vàreig venir a passar amb vosaltres quinze dies al Vernet, fins em va fer enfadar. Figura't que em va sorprendre tres vegades saltant del llit, però sense salt, i mai, mai! vàreig véure-li brillar els ulls amb una braseta de luxúria. Vàreig arribar a tenir-li ràbia, creu-me. Em sembla que no sóc pas tan lletja, jo, veritat?

La Paulina, clavats els ulls en terra, formant amb la punteta del seu peu diminut extravagants

arabescs damunt l'arena, ni m'havia sentit. Estava com encantada, com si el seu cervell furgués en l'entranya viva de la terra.

Un petó sorollós en la galta, la va despertar.

—Deixa'm, deixa'm, que no estic d'humor, creu-me.

—Bé, explica't d'una vegada!

...Sobtadament, el rostre blanc i esblaimat de la Paulina s'encengué com un estel del matí amb dues roses de foc vivíssim. Es mossegà els llavis, respirà llargament i amb els ulls fugint dels meus, sospirà:

—Es que enganyo al meu marit, Laura.

...—Mireu: si en aquell moment em claven una punxada, no em troben una gota de sang! Quina barra, fillets! Quina barra!

Per fi, passat el primer moment de sorpresa, vàreig dir-li, com qui parla del temps:

—Bé, sí... no està mal pensat... però em sembla que és un "problema" que tu mateixa el pots resoldre. No diré que tinguis la solució entre mans, precisament, però no em negaràs que la tens entre...

—No, si el mal no està en què jo l'enganyí...

—Ah, no? — vàreig preguntar esmaperduda.

—Es clar que no, dona! El cas terrible és que ell ho sap i que em matarà, em matarà, creu-me.

—No sé, però em sembla que en Lluís no és home per pendre-s'ho tan a la valenta.

—Ai, Laura! Està desconegut! Si el veiessis! Es passa els dies caminant amunt i avall, amb els punys closos, amb la testa encorvada, amb els ulls fora de les òrbites! Em matarà, creu-me, em matarà!

—I amb qui l'enganyes?

—Amb en Pujol d'Arbós.

—Amb el director de "El Día"?

—Sí.

—Veig que, com sempre, ets dona de gust. Ja saps que som íntims amb ell i moltes voltes un sorollet de cervell i una picoreta de sangs m'han dit: "Té, si aquest s'atrevis, potser no li sabries dir que no!"

—No facis bromes, no facis bromes, que el que et dic, és molt greu i molt gros.

—Molt?

—Ai, noia, sempre parles amb segones!

—Bé, i què vols que hi faci, jo, en els teus tripijocs?

—Si volguessis parlar amb el meu marit, inquirir, sondejar-lo, treure'm del dubte que em

rosega.

—Ja és un xic difícil, ja, el paper que em reparteixes en aquesta comèdia, però, en fi, si t'hi empenyes...

—Senyoreta!...

—Què vols, Berta?

—Hi ha don Lluís Record.

—Eh? —varem fer a un temps la Paulina i jo.

—El meu marit?

—Sí, senyoreta.

Lívica com un lliri sense aigua, la meua amiga quedà erta al meu costat. Jo, somrient, vàreig sostenir-la.

—Fes-lo passar al salonet del piano.

—Molt bé, senyoreta.

Un silenci llarg. La Paulina em mirava desorbitada, trèmola, indecisa.

—M'ha seguit! M'ha seguit!

—Bé, no et desesperis. Val més la veritat seca que el dubte nebulós. Ves a seure en el banc que hi ha sota aquella finestra. És la del quartet del piano. Dintre parlarem nosaltres. Així t'enteraràs de tot.

—Tinc por, Laura, tinc por!

—Compra't un gos... i et distreurà!

Efectivament: en Lluís estava transfigurat. el seu rostre, normalment rodó i satisfet com una lluna plena, oferia ara ombratges dubtosos, clars

—I doncs, Lluís, què el porta per aquí?

—Voldria parlar un ric amb vostè, Laura.

—Segui.

—Gràcies. Estic nerviós.

—Vostè dirà, doncs.

—I amb poques paraules.

L'home es concentrà, em clavà els ulls com dos estil·lets i em preguntà tot d'una:

—Vostè té molt bona amistat amb en Pujol d'Arbós, veritat?

Un esforç suprem, mantingué un somriure fred i indiferent en els meus llavis.

—Sí... som amics... no íntims, però...

—Doncs, sàpiga, Laura, que en Pujol d'Arbós és un porc, un mal amic, un...

—I ara, Lluís, què li passa?

—Què em passa? Lo més gran que li pot passar a un home respectable i de posició com sóc jo. En Pujol d'Arbós m'ha trencat el respecte, m'ha trepitjat la dignitat, ha faltat a la llealtat deguda a l'amic.

—Bé, no s'ho prengui així, Lluís, de vegades, les apariències enganyen...

—Em sembla, Laura, que després de tenir catorze proves de la seva desllealtat, el dubte seria ridícul.

—Catorze?

—Catorze! Catorze! Catorze de seguits!

—Ja és resistència!

—Eh!... Com diu?

—No... deia... que realment...

—Sí, Laura, sí, he apurat tots els recursos per

no arribar a un rompiment, però no puc més, no puc més!...

El pobre marit estava encés, crespades les mans, contrets tots els muscles.

—Ja sé que serà un cop gros per la Paulina, però, no hi ha més remei. He de pendre decisions.

—Però, calmi's, Lluís, parlem, estudiem el cas.

—Què havem d'estudiar? Encara no li tinc prou d'estudiat? Catorze, Laura, catorze!

—Sí, sí, realment... però, catorze, què?

—Ah, és veritat que no li havia dit: li he enviat catorze articles sobre el "Problema de la nacionalització del cotó", i no n'ha publicat ni un.

Un sospir com un esbufeg de caldera, va sortir del meu pit.

—Ha dit articles, veritat, Lluís?

—Sí, sí, catorze articles, m'ha refusat el porc, el miserable! I no és que jo no m'hagi pas portat com un cavaller amb ell, Laura. L'he convidat a sopar infinitat de vegades, l'he fet objecte de totes les meves atencions i preferències, fins li he fet presents tan estimables com una cartera de pell de foca, una estil·logràfica d'or, un.

—Escolti, Lluís, el què no entenc és perquè la seva ruptura amb en Pujol, ha de representar un cop tan fort per la Paulina.

—Ah, que no n'està enterada?

—De què?

—De què en Pujol i la meua dona s'entenen. Si ho sap tothom!

Una rialla ofegada, part de fora del jardí, i uns passos ràpids damunt de la sorra, varen fer preguntar a n'en Lluís:

—Que no estem sols, Laura?

—Sí; absolutament sols.

—M'ha semblat sentir.

—No en faci cas: són els nens del xalet del costat, que juguen en el meu jardí. I ha dit catorze, Lluís?

—Catorze! Catorze de seguits! Què li sembla, Laura?

—Em sembla... em sembla, que en Pujol és un home perillós, amic Lluís... veritablement perillós; catorze articles, són molts articles, per un home sol.

LAURA BRUNET—

UN CINIC

QUAN el senyor Romeu va enterar-se, per l'eterna lletra anònima, que la seva senyora l'enganyava, va creure que perdria el coneixement. Després de sis anys de matrimoni tranquil, en el que ell es creia el més afortunat dels marits, sapiguer, així, de cop, que l'hi fregien, no era, certament, una notícia que ell pogués suportar amb resignació. Va pensar primer en suprimir l'adúltera de cop i volta; però, després, tornant a llegir la carta, es digué:

—I si no fos cert?

Els detalls, no obstant, eren ben precisos:

"La seva senyora, tots els dimarts i dijous que vostè va a veure als filadors de Terrassa, dina al "Tívoli" amb un altre home."

El senyor Romeu, doncs, resolgué, per un dia, renunciar als seus negocis textils i com que justament l'endemà era dijous, decidí anar a comprovar la veracitat de la denúncia.

Es llevà, doncs, al dia següent, com de costum. A les set, agafà la maleta de les mostres i, després d'un "Fins a la nit, Francisqueta!", se n'anà escalles avall.

Déu! i que n'hi va semblar, de llarga, aquella matinalada d'espera! Va anar a veure la Júlia del Parc, les obres de l'Exposició, la Casa de Correus i el viaducte de Vallcarca. I, malgrat tants camins, sols aconseguí aixís arribar a les dotze. Tres hores, encara! Tres llargues hores! Què fer? Ja era a Vallcarca. Un xic més i podia fer una excursioneta fins al Tibidabo. Del Tibidabo va anar-se'n cap a Les Planes i, allà, havent aconseguit arribar a tres quarts de dues, prengué el tranvia de retorn i a les tres, era al "Tívoli".

Va traspasar la porta amb el cor com si estigués sospès en l'aire. Hi seria? No hi seria? Es va encaminar cap al fons. No hi havia dubte! La Francisqueta, la seva llegítima Francisqueta, estava menjant-se un plat d'arròs a la valenciana amb un jovícel d'uns vint-i-tres anys, perfumat i fet un figurí, que duia armilla de fantasia i una pulsera de malla d'or...

El senyor Romeu va sentir que al front li traspua una suor freda... Però, en aquell moment, es recordà d'aquelles terribles venjances que havia llegit a les novel·les de detectius, i resolt es dirigí a la taula on els dos adúlter s'atipaven.

—Bones tardes! — mormolà, asseient-se a la mateixa taula, front a front de la parella.

La seva dona devingué intensament pàl·lida, ofegant un crit. Però ell, calmos i imperturbable, picà de mans.

—Què desitja, el senyor? — demanà el cambrer.

—Un "consommé".

I, com si res, el senyor Romeu començà a dinar.

Al cap de pocs moments:

—Jove, faria el favor de pasar-me la sal, si no li és molèstia?

L'altre, de mala gana i disgustat de la importunitat d'aquell veí, va obeir-lo. Als pocs moments, el senyor Romeu demanava un plat d'enciam.

—Em donarà l'oli, si li plau?

L'altre donà l'oli. El marit, després, menjà una truita, i darrera un bistec. I aixís que hagué acabat, li portaren el cafè.

—Em voldrà donar l'ampolla del rom? I després, aquest diari, si no el llegeix?

Aquest cop, el jove tenori perdé els estreps. Alçant la seva veu de baríton, amb un to que va fer girar a tots els concurrents, digué:

—Escolti: que és que voldrà, també, que després li deixi la meva dona?

Davant d'aital cinisme, el senyor Romeu es va ferir del "susto".

Marcel Terra

LA MINYONA BARRUDA

ESCOLTI — pregunta la senyora a la nova raspa —. Com és que cada dos dies puja a veure-la el carboner?

La raspa no perd la serenitat i, amb perfecta calma, contesta:

—Perquè un dia sí i un altre no, treballa de nits i no pot venir a veure'm, compren, senyoreta?

Van Tresca

—T'ha agradat la veu d'en Fleta?

—Què vols que et digui? Trobo que la té molt prima!

AGAFAT AL VOL

E S a dir, que ja ets pare?
 —Sí, noi. Des de diven-
 dres

—I què, no hi va haver gaire trasbals?

—No. Tot va anar com una seda.

—I què és, nen o nena?

—Un bordegàs que sembla que vingui amb ganes d'eclipsar a l'Uzcudun quan sigui gran.

—Vaja, noi. Et felicito. Ara ja podràs dir que tens un altre membre dintre la família. **Van Bolla**

LA MORT DEL BORRATXO

E N Carles, acreditat "curda", s'estava morint. No d'una "mona", perquè a n'ell això no l'hauria vençut mai, sinó d'una vulgar i prosaica pulmonia.

La seva dona, que era més lletja que en Marcel·lí, quan ja el va veure a punt d'anar-se'n cap a l'altre barri, li va dir:

—Espòs meu: pensa que ara fóra l'hora de què et confessessis...

—"Meno" — va fer ell.

—I de què et reconciliessis amb els teus enemics!

—Això mai! — va exclamar el borratxo —. Tu em vols fer beure un got d'aigua. **S. Aballot**

LA IMPOSSIBLE SITUACIO

Q UAN vaig anar a Ocanya, on vaig passar sis anys i un dia per haver mancat al pudor de la Caxavera, vaig conèixer un grapat de criminals, amb els que vaig passar estones molt distretes. Ja veuran: en un presidi, un no té gaire feina, i pot anar fent petar la xerrada, fins a l'hora de tornar al calaboc.

Es clar que, als dos mesos d'estar-hi, ja m'hiavorria. No és cosa gaire distreta, no, un presidi, i menys quan saps que t'hi tens d'estar una llarga temporada. Vull dir que, si m'haguessin deixat, un cop vaig conèixer el què era aquella vida, me n'hauria entornat, satisfeta ja la curiositat que al principi em feia un xic agradós el compliment de la pena que m'havia sigut imposada.

En aquell ambient monòton, sols una cosa era esperada amb impaciència i trencava un xic l'avoriment en que vivíem: l'arribada d'un nou condemnat. La sabíem amb alguns dies d'anticipació i ens feia l'efecte d'un aconeteixement.

—Noia, no vol picar.

—Doncs a mi m'està picant ja fà molta estona.

En certa ocasió, va arribar un presidari, al que li havia sortit la respectable pena de vint anys. Jo, així que el vaig veure, li vaig fer la mateixa pregunta que a tots:

—Per què ha vingut a n'aquí?

—Perquè vaig matar a la meua dona — em va respondre.

—Caram! Sí que és greu!

—Que si ho és? Vostè no es pot imaginar el que era aquella mena de dimoni amb faldilles! Em feia la vida impossible! Ara, almenys, viuré tranquil! A casa meua, no era una casa!

—Doncs — li vaig preguntar — què era?

I el condemnat em contestà amb convicció:

—Era un presidi!

Tit Hella

UN REINCIDENT

A LS cinc mesos justos d'haver restat vidu, en Quimet va tornar-se a casar.

—No renegaves tan del matrimoni? — li va preguntar un amic seu.

DE RETORN D'UN VIATGE

LA Cristina, una meuca que havia estat de sort, es va casar llegítimament i amb flor de taronjina i tot, amb un anglés que, per lo vist, o tenia la mànegua molt ample o badava com en Romanones quan diu que amb el temps tornarà la política vella.

Acabada la cerimònia, el nou matrimoni va anar a fer un viatge molt llarg. Itàlia, Grècia, Turquia, Àrabia i Egipte. En tornar, la dona va volguer anar a veure a les seves antigues companyes de penes i treballs.

Anaren totes a brenar a la "Granja Royal" i, a n'allà, entre taça de xocolata i pot de confitures, la Cristina va començar a contar les seves impressions del viatge.

—L'Egipte és molt bonic, però Turquia és més interessant — deia. — Penseu! Encara hi han harems i odalisques!

—I vas veure algun eunuc? — li preguntà una de les seves amigues.

—Sí, una colla!

—I què et va semblar?

—No ho sé, noia, però em va fer l'efecte que no hi eren tots...

M. Andanga

a dir, que a vostè li agrada molt fumar?
 noi. Sobretot, els egipcis!
 a pipa?

—Sí, però, noi, no m'ha quedat cap més remei!

—Que havieu fet alguna bogeria, tu i la teva nova esposa?

—No, cap. Però, és que la meva primera dona no va poguer pagar tots els meus deutes!

W. Briola

UN HOME DISCRET

SON les dotze de la nit. Per la Rambla passa una d'aquelles dames que, a primera vista, és difícil sapiguer si accepten una conferència reservada amb la part contrària, mitjantçant la suma de deu o quinze peles.

Un noctàmbul que la veu, se li apropa i li diu, molt decidit:

—Dispensi, senyora: que em faria el favor de dir-me si vaig bé, per aquest camí?

—Oh, no ho sé pas! On vol anar, vostè?

—Allà on vostè vagi, senyora...

T. Avalot

EL DESCONSOL

A la senyora Angeleta, una dona grossa com una bota que s'estava pels voltants del Nirot, se li va morir el marit. Amb això ella no hi perdia gaire, perquè el seu difunt era un home gandul, borrarxo, que passava quasi totes les nits fóra de casa... En fi: una calamitat. Anem a dir, per això, que ella tampoc era allò que se'n diu una cosa gaire morigerada, perquè es deia que si amb el vigilant, que si amb l'amo de carros, que si amb l'apotecari de la cantonada...

"Meno". Doncs, tan si ho volen creure, com si no, la senyora Angeleta va tenir, amb la mort del seu marit, un disgust d'aquells que no s'expliquen ni comprenen. Estava desesperada.

—Però, senyora Angeleta!—li repetien les veïnes—. Sembla mentida que sigui així! S'ha de fer càrrec que li ha arribat l'hora, i que en el món cal sapiguer-se conformar amb lo que Déu ens envia... A més, el seu difunt, ja feia temps que esta-

va malalt, i tenia algun any...

Més ella, seguia plorant.

—Mai no m'ho hauria pensat — li va dir un dia la bacallanera — que vostè es prengué així la mort del seu marit!

—Què vol que li digui! — mormolà per fi la inconsolable vídua —. Jo soc d'aquesta manera! Per qualsevol cosa ploro!

K. Parró

LES NOSTRES ARISTOCRATES

JO no sé si vostès es fan amb la "gente bien". Sinó, creguin que és una llàstima. Es molt més divertit i nandulandesc anar a una "soirée" aristòcrata que no pas a l'"Edén" o al "Folies Bergère". S'hi pot arrambar més còmodament i no hi ha que témer cap intervenció de l'ordre públic. I, en qüestió de vestits o, millor dit, en qüestió de despullats, s'hi pot admirar molta més cuixa, molta més esquena i molt més pitreram en qualsevol reunió d'aquestes que ressenyen els cronistes de societat, que no pas en el foier o l'escenari d'un d'aquests llocs d'esbarjo quina ressenya, tenim confiada a l'"Afarta Pobres".

Testimoni d'això, és la següent conversa, recollida l'altre vespre pel Passeig de Gràcia, entre dues amigues que anaven carregades de sedes i de brillants:

—Ja t'ho he dit, Antonieta, que no està bé anar a n'aquesta reunió, i encara menys ballar amb aquest professor de xarleston!

—Però, per què?

—Perquè balla molt escandalosament!

—Que no hi balles, tu?

—Es va fent fosc i l'Andreu sense venir. Si d'aquí mig quart no es aquí, hauré de dir a la minyona que em porti una espelma.

—Sí, però jo tinc divuit anys i sóc soltera. En canvi, tu ets casada i en tens trenta. I, a la teva edat, certs atreviments, no t'estan gens bé...

Van Tresca

LA CUINA ECONOMICA

EL que anem a contar, va ocórrer en certa fonda de Barcelona, quin nom no volem dir, perquè l'amo, que és molt amic nostre, s'enfadaria.

Era diumenge, hi havia bastanta feina i el cuiner, que és un home molt llest, no s'entenia de treball.

Els cambrers entraven a cada moment.

—Una truita de sis ous, de seguida! — va dir un dels moços.

El cuiner es va girar i va cridar al cambrer:

—Només n'hi han tres, aquí a la cuina! — li digué —. Digues al noi que renta els plats que vagi de seguida a cercar-ne un, que és el que em falta!

Sis Tellet

EL RECORD

EL senyor té la senyora — jove, bonica i atractiva — a fora, i com que l'home no és de glaç, perquè si ho fos, amb la calor que fa, es fondria, empaïta a la minyona.

Aquesta, segurament per treure'n tot el partit possible, es mostra esquerpa, al principi.

—Per què no vols ésser amable amb mi? — li diu —. Et faré un regalet!

—I ara, senyoret! — diu ella, fent-se l'escandalitzada —. Que no ho veu, que no pot ésser ni per vostè ni per mi? Que no pensa en la seva senyora?

I el marit, molt seriós, respon:

—Ja ho crec, que hi penso! D'aquí, precisament ve tot el mal!

K. Pritxet

DEL MAL, EL MENYS

EN Gomà, propietari de Vallcarca, va a pagar un compte a casa la modista de capells.

Déu lo guard! — li diu a la mestressa. — Vinc a pagar aquella factura de la meva senyora... Quan puja?

—Sis centes trenta dues pessetes amb trenta cèntims!

—Caram! Sí que em costa car, que la meva senyora es guarneixi el cap!

La mestressa del taller, creu oportú fer un comentari:

—Què s'estimaria més — li pregunta — que la seva senyora s'entretingués en guarnir el cap de vostè?

Kit Xalla

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïin propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

CALCUL APROXIMAT

La Conxita i la Lulú, són dues xamoses mondanies que frisen en els vint-i-vuit i que han tingut sort en la seva carrera.

anat guardant totes les monedes que els seus administradors de la seva guardiola, han anat tirant, i no tindria res d'estrany que el millor dia de la seva vida turbulentament metòdica, es casessin.

—I la torreta del Guinardó, Conxita, et falta molt per acabar-la — pregunta amb interès la Lulú.

L'interpel·lada queda sospesa un moment, mira enlaire, una arrugueta graciosa i prematura es marca en el seu front i, després d'un càlcul ràpid i matemàtic, contesta sense el més petit dubte:

—Quaranta dues nits!

R. A. Teta

♦ ♦ ♦

UN PAPER IMPORTANT

CREGUI, amic Deulofeu, que no arribo a comprendre quins motius de queixa pot tenir de mi — respongué en Ricard, l'afortunat autor teatral, que acabava de repartir els papers del seu últim drama.

—I vol que els hi expliqui?—replicà el vell actor, amb veu aspre i concentrada.

—Naturalment, perquè crec que és víctima d'un malentès.

—Doncs bé, amic meu — continuà el noble genèric, nimbada la testa per una llum d'orgull de deu ofès que el transfigurava — li sembla bé que, després de trenta anys de carrera sembrada de triomfs, després d'haver alçat empès el públic durant milers de nits, hagi de sortir ara a representar un paper de partiquí que sols diu una dotzena de "bocadillos"?

—Li repeteixo, estimat Deulofeu, que vostè està lamentablement equivocat. Vostè és el protagonista de la meua obra.

—Bromes, damunt de l'escarni? Dotze "bocadillos"! El protagonista!... No em faci riure!...

—Sí, però pensi que la seva dona l'enganya en alçar-se el teló, i que vostè és cornut fins a l'acabar, quan vostè dispara sobre els adúlter...

El vell actor callà, clogué els punys i s'empassà la saliva.

Vingué la nit de l'estrena. S'alçà el teló. A la primera escena, entra el marit, sorpren els adúlter i de dos trets mata al primer actor i a la primera actriu. Estupefacció general. Els dos "morts" no saben si caure o no caure. L'autor s'arrenca els cabells entre bastidors. El públic no sap de què va. L'apuntador fa baixar el teló.

—Però, què ha fet, desgraciat?—pregunta, desesperat, en Ricard.

El vell actor somriu:

—El que vostè em va indicar: de protagonista! A mi, si vol, faci'm cornut un ratet, però, tres actes... tres actes seguits, i sense dir res, no els suporto, vaja!

Jaumet

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

UNA NOIA EIXERIDA

La Riteta era una xamosa nina d'ulls blaus i clars com un cel de primavera. La seva boca vermella com les cireres en saó, reia sempre amb argentis sons...

Però la Riteta es va quedar orfa i sense recursos i, com és natural, volia guanyar diners de pressa, sense tenir de consumir-se vuit hores en un taller, en una botiga o en un despatx.

Cal mentar que la Riteta és una dona de grans pensades, i al fi i al cap va tenir una idea genial. S'abillà, s'empolainà i, cap a la caiguda de la tarda, se n'anà a donar una volta per les Rambles.

Tan incitant era el seu pas, tan fresca era la seva riallera boca, que poc li costà cridar l'atenció d'en Gustau, un corredor de filats que tenia les tardes lliures i les dedicava a la "busca y captura" de xicotes maques. Aquest, que va creure que allò era terreny abonat, la seguí i li féu les més ardents declaracions, a les que la Riteta respongué acceptant-les i citant-lo pel vespre a casa seva. Només li va posar una condició: Com que ella es donava molta vergonya d'"allò", l'entrevista seria completament a les fosques..

Inútil dir que aquella nit en Gustau fou el més feliç dels homes, que l'endemà l'escena es va repetir, i l'altre, i l'altre, i que la Riteta anà rebent a cada moment valuosos regals del seu amant.

Però, dos anys després, per una futilesa, en Gustau i la Riteta es van separar, restant ella en possessió d'una fortuneta. Llavors, la noia es començà a presentar-se a la bona societat, s'enamorà d'un xicot que l'estimava molt i es casaren amb tota pompa.

—Pobre noi! — pensaran vostès.

S'erren. L'astuta Riteta, contràriament a ço que vostès es creuen, va arribar completament verge al tàlem nupcial. Durant els dos anys en què en Gustau l'havia entretingut principescament, no era ella qui rebia les seves carícies. Era la seva minyona, una noia molt eixelabrada i amiga d'aventures, que a més de proporcionar-se unes delicioses estonetes d'amor, cobrava de la seva gentil mestressa un plus de vint duros al mes...

P. O. Casalta

EL "PAPU"

EL senyor Palaudaries, era allò que se'n diu un "Pau". Des de la seva costella, la respectable senyora de Verдум Virolat de Palaudaries, fins l'ésser més insignificant que puguí existir en aquest recó de terra que en diuen Barcelona, tothom li prenia desconsideradament el pel. De totes maneres, cal fer constar que les coses havien arribat a aquest extrem, perquè el senyor Palaudaries era tan bon jan, que tot ho permetia i amb tot transigia.

Tan era aixís, que fins en Manelet, el seu atent secretari i home de confiança, aprofitant la bondat del seu caràcter, li fregia tranquil·lament amb la

seva senyora, però ho feia amb tanta cura, que el bon senyor vivia completament a la lluna.

Però un dia el senyor Palaudaries tingué d'acudir a una conferència amb uns companys de còrrec, i aquesta fou l'ocasió en què els dos aimants s'aprofitaren de valent, deixant apart tota classe de precaucions.

Tan fou aixís, que el temps passà sense que se'n donguessin compte, fins que el timbre de la porta els despertà del deliciós insomni en què havien estat sumergits durant tota aquella tarda.

La senyora de Palaudaries, en sentir el timbre, compregué de seguida el perill que es presentava, però quan volgué foragitar a n'en Manelet del tàlem nupcial, notà amb horror que en "Julito", el seu fill, acabava d'obrir la porta a son pare i que amb veu tremolosa li contava:

—Papa, al quarto de la mama, hi ha un "papu"...
—Què t'empatolles, ara? — li preguntà son pare, un xic escamat.

—No, no... Jo l'he vist... Hi ha un "papu"...
El senyor Palaudaries es dirigí apressuradament vers l'habitació de la seva esposa.

La senyora de Verдум Virolat el rebé tota turbada.

El senyor Palaudaries llençà una inquisitiva mirada per l'habitació, sense arribar a descobrir res; però en "Julito" insistí:

—Mira, papa, el "papu" està a sota el llit.

El senyor Palaudaries es mirà a la seva senyora, que s'havia tornat tota groga, i s'abaixà per mirar el lloc indicat per son fill i veié... Oh, Déu dels cels! Veié el seu secretari en calçotets i més arronçat que una tortuga.

El senyor Palaudaries féu un gest tràgic, es tornà vermell, verd, groc, i després altra volta vermell. Es portà furiosament la mà a la butxaca posterior del pantaló i... es tragué un mocador per aixugar-se la suor que perlejava per son front, mentres amb veu imperiosa exclamava:

—Pocavergonya, més que pocavergonya; ja pot sortir d'aquí!... Passem per alt que m'enganyí amb la meua dona... però que faci por al meu "Julito", això no li consento... Des d'aquest moment, queda despedit de la casa!...

Karbassó

~~~~~

Conte premiat en el número passat:

DE LA RAMBLA ESTANT

—Jo també! — respongué ella, recordant-se a temps que feia un ofici que l'obligava a contestar que "sí" a tot ximple que, després de pagar-li un "sandwich" i una grosella li preguntés: "M'estimes"? —

—Sí! Però tu m'estimes pels diners!

—Vols una prova de què el meu amor és desinteressat?

—Sí!

—Dona'm tot el que tens i seré teva tota la vida... Així no podràs dir que et vull per l'interès...

El Cabrit Audaç

CORREU SECRET

Joan Penella. Ceuta. — Publicarem l'avís, i que n'hi toqui una de ben maca. Xerin G. Hetta. — Vostè és un fresc. No val a tornar-hi. Arthur de Clarian. — Aniran tots dos. Senyor X. — Surt al número. K. Parró. — Vostè és un trumfo. Van Tresca. — El mateix li dic, "salero". But Xack Hetta. — No farem res!

...—Ara comprenc d'on surten les mitjes i les sabates de la cambrera: de la mateixa cartera que les meves.

L'AMOR DESINTERESSAT

UN amic pocasolta que tenim — nosaltres, com és natural, no ens fem amb la gent seriosa — se'n va anar l'altra nit a l'"Apollo", on, com vostès no ignoren, hi ha un "dancing" a l'aire lliure que sembla l'envelat del "Turó".

Allí va conèixer una xicota que li va fer el pes i moltes coses més, i tan i tan es va encapritxar amb ella, que li va dir:

—Jo, t'estimo molt!

—Amb què l'has fet, aquest pollastret?
—Amb tomàquet, però com que ha de venir el senyoret, l'EROTYL l'he posat amb el conyac.

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

LA "Sociedad Hullera Española" ha llençat una emissió d'obligacions que s'ha convertit immediatament, malgrat la crisi.

I que diguin després que avui els negocis estan ensopits!

Bé és veritat que aquí es tracta d'una cosa excepcional i el negoci de la "Hullera" és ampli i molt especial.

***

S'HA inaugurat, amb gran èxit, la temporada d'òpera al popular i festiu teatre del "Bosc".

L'Empresa ha fet fixar uns cartells dient que la millor prova de la bondat de l'espectacle, és que cada nit està ple el teatre.

Lo que és aquesta raó, sí que no ens convencerà. Com ha d'anar-hi la gent sapiguent que no hi cabrà?

***

DIVENDRES passat, el nostre particular amic i digne rival del senyor Rufasta, el popular Baldo-merito, celebrà al "Còmic" el seu benefici, davant d'un públic nombrosíssim.

La concurrència el va obsequiar amb aplaudiments, visques i una veritable pluja de cigars havans.

Això sí que és tenir potra, sobretot en aquest temps en què han sofert una puja de cinc o deu centimits.

***

TORNANT al "Còmic". S'acaba el "Yes-Yes", s'acaba

el "Oui-Oui". Fa massa calor i les populars revistes s'ofeguen.

Els desitjem bona sort per la campanya que ve. Sugrañes! Porta xicotes, que remenin el cendrer!

***

PER a aquesta setmana està anunciat a "Eldorado" l'estrena de "Soleà", obra original del trempat mossen Josep Maria Granada.

El títol ens sembla molt oportú pels temps que correm.

Puix "soleà" és el que es veu avui dintre tot local mentre segueixi la calda i la crisi teatral.

***

I "Espanyol" ha tornat a ésser derrotat a terres americanes. Es veu que per aquells barris, la gent de la cossa no bada.

En vista del resultat, quan s'acabi la calor pensa anar-hi el "Martinenc" a veure si ho fa millor.

***

EL Centre de Reporters ha acordat obsequiar a en Paco Madrid amb motiu de la publicació del seu llibre "Sangre en Atarazanas".

Per estar ben en caràcter l'àpat s'hauria de fer en un lloc ben apropiat per exemple, a can Parés.

LO de França s'està posant molt malament.

Cada dia en el Congrés i en el Senat hi han escenes enternidores i un govern se'n va al pot cada vuit dies. Sembla que s'apropa l'hecatombe final, el crac definitiu.

El franc se'n va cap a terra sens poguer-lo deturar, potser donant-li "Erotyl" el farien aixecar.

L'Afarta Pobres...

PATI BLAU

Tot home de bon paladar, ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors
Café-Flambres-Mariscs - Xarcuteria

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas **CERDÀ**

Angines - Aфонia

Ronquera

Venda: _____

SEGALA i FARMACIES

PAGEOL

Cura la blenorragia

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Tèlèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Tèlèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE

Tèlèfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

NO VUIA DEDIR...

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavides per no anar a fons : Lavatges per a després del bany. Casa de curació pels que ensopguen. Polvos per matar cabres de dotze ptes.

CABRES

si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la LOTION LADIL que la trobareu per DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, n.º 5, Far...

La Novela Pequeña

surt els dimecres

NOVEL·LETES
SENTIMENTALS

64 planes 20 cèntims

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb

ALBUQUERQUE CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i

centres d'específics
BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE
HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales

ABIERTO DÍA Y NOCHE

— Conde Asalto, 16 y 18 —

¡No más inyecciones!! ¡No más molestias!!

Enfermos de SIFILIS crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarrias, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84.

— Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—Oi que avui aniràs al cine, Ramoneta?